

Nagy Tünde:

Hogyan váltam a könyvek szerelmesévé?

Már gyerekkoromban is imádtam a könyveket. Szinte még óvodás sem voltam, amikor már kedvtelve lapozgattam a leporellókat, s a képeket nézegetve találgattam, miről is szólhat az a bizonyos könyvecske.

Az első saját könyvemet, ha jól emlékszem, hároméves koromban kaptam. Aranyos történetek voltak benne egy süni családról. Az oldalakat a képek teljes egészében kitöltötték, így nem is csoda, hogy szívesen lapozgattam azt a kis irományt. Persze olvasni akkor még nemigen tudtam, de nekem így is tökéletesen megfelelt ez, mindaddig, amíg az én drága bátyám rá nem kapott az olvasásra. Mert bizony akkor szemet szúrt nekem, hogy folyton-folyvást csak olvas, és olyankor irigykedve figyeltem őt. Aztán középsős csoportos koromban elhatároztam, hogy én most, lehetőleg azonnal, meg fogok tanulni olvasni. S, hogy ezt nyomatékosítsam, székre álltam, és lebányáztam a polcra a „Végtelen történet” című művet, melyben egy ceruzavonásnyi rajz se volt. Kezembe vettem hát a jó vaskos kötetet, és nekiláttam tanulmányozni a betűket. Azonban hiába bámultam az egyes betűket órákig, azoknak egyszerűen sehogy se volt értelmük. Így hát minden sor mögé én magam találtam ki egy nekem tetsző történetet.

Mikor már órák óta ezzel foglalatostkodtam, büszkén léptem családom elé, mondván, hogy most már én is tudok olvasni. Testvéreim nemes egyszerűséggel kiröhögtek, szüleim azonban titokzatosan mosolyogtak rám. Bizonyára ők már akkor tudták azt, amit én nem: hogy belőlem a jövőben biztosan nagy könyvfaló válik majd.

Bátyám és nővérem lenéző fölényességével - amely azt sugallta, hogy ők bizony tudnak olvasni, míg én nem - mit sem törődve „olvasgattam” naphosszat, szabadjára engedve fantáziámat. Újabb és újabb meséket találtam ki.

Esténként meg is hallgathattam egyes olvasmányok igazi történetét is, hisz édesanyám mindig felolvasott nekem, ha megkértem rá. Bár még kérnem sem kellett. Aztán egy ilyen felolvasás alkalmával érdekes kérdésem volt hozzá:

- Anya, te honnan tudod pontosan, mi áll a könyvekben?
- Hát onnan, hogy megtanultam olvasni. - felelte ő kedvesen.
- De hát én is megtanultam olvasni, mégsem tudom, mi áll a könyvekben! - ellenkeztem.
- Igen, tudom, de te nem úgy olvasol, mint más emberek, ezért te nem tudhatod, mi van bennük. - mondta. (Megjegyzem, itt elég elnézően fogalmazott.)

Én azt hittem, itt vége a beszélgetésnek, és mehetek aludni, de aztán megint megszólalt.

–Viszont, ha nagyon meg akarod tudni a könyvek titkát, akkor az iskolában megtanulhatod.

Azzal leoltotta a villanyt, és kiment a szobából.

El lehet gondolni, milyen izgalommal vártam ezek után az iskolát! Tán jobban vártam, mint bármely másik csoporttársam az oviban. Pedig aztán az óvodások igazán nagyon várni szokták már az iskolát. A nagy izgalomban még az én sajátos „olvasgatásommal” is felhagytam.

Így telt el bő másfél év. Mígnem egyik nap arra nem ébredtem, hogy végre valahára iskolás vagyok. A vigyort le sem lehetett törölni az arcomról egész álló nap.

Ahogy teltek a napok, rájöttem, hogy az olvasást nem is olyan könnyű megtanulni. Ám ez nem csüggesztett el, és lelkesedésem, ha lehet, még jobban megnőtt. Olyannyira, hogy félévkor már folyékonyan, szótagolás nélkül tudtam olvasni.

Akkor aztán odaálltam édesanyám elé, s kértem tőle egy könyvet, amiben nincs sok kép, inkább csak szöveg. Ő adott is nekem egy teljes regényt. Persze itt nem egy háromszáz oldalas kötetre kell gondolni, alig volt nyolcvan oldalas az az írás, de nekem éppen megfelelt. Fogtam hát a szerzeményemet, s leültem olvasni. Tengernyi szabadidőm lévén, egy hét múlva el is olvastam (rendesen). Nagyon tetszett, és ezután már nem lehetett engem megállítani. Könyvet halmoztam könyvre, és mindet el is olvastam. A gyönyör és a büszkeség, amit akkor éreztem, az szavakkal leírhatatlan! Már akkor imádtam olvasni, mint ahogy ma is. Szokásommá vált, hogy mindenhol, mindenféle körülmények között bújtam a könyveket. Az udvaron, az iskolai szünetekben, sőt, evés közben is, ami ugyan nem volt egyszerű művelet, gyakorta le is ettem magam, de ez engem nem zavart. Egy vágyam volt: olvasni, olvasni és olvasni. Egyszerűen imádtam, ahogy a könyvek egy teljesen más, a sajátomtól különböző világba repítettek, s csak ámultam azon, hogy az írók fondorlatos szavaikkal hogyan teremtik elő a humoros légkört, s ugyanilyen szavakkal hogyan komolyodnak el. Élvezettel éltem át az alkotásokban lévő kalandokat, melyek mintha csak velem történtek volna meg.

Csodálatos érzés volt ez, s ezzel az érzéssel egyszerűen nem tudtam betelni. Egyre csak többet és többet akartam, és akarok most is, hisz az olvasás iránti szenvedélyem tüze nem hunyt ki ma sem. Azóta is falom a könyveket napról napra. Olvasás nélkül nincs egy nyugodt éjszakám sem. Az irodalom, és a könyvek azóta is ellenállhatatlanul hívogatnak, s én ennek a hívogatásnak rendszerint engedni szoktam. Szerintem a jövőben is engedni fogok neki, bár ezt nem tudhatom előre. Azonban én hiszek abban, hogy az olvasás tüze, ha egyszer belobbant, már nemigen fog kihunyni.

Végezetül még annyit, hogy remélem, mindenkinél fellángol ez a kis tüze cske. Mindenkit arra kérek, hogy olvasson valamit, nekem mindegy mit, csak olvasson! Hiszen ebben a túlmodernizált világban, ahol a gépek már mindennapos használati eszközeink, egyre jobban fenyeget az a veszély, hogy az emberek fokozatosan csökkentik az olvasásra szánt időt, míg végül erre a tevékenységre már szemernyi idő sem marad, és az olvasás keltette csodás érzés örökre feledésbe merül, mint a kiváló, mégsem világhírű színész neve. Csak reménykedhetek, hogy mindenki figyel majd erre, s, ha a tűz kialudna, rak majd rá egy-két hasáb fát!